

РЕШЕНИЕ

№ 38

гр. Монтана, 31.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – МОНТАНА в публично заседание на шестнадесети януари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Аделина Тушева

Членове: Е. Кралева
Таня Живкова

при участието на секретаря Мадлена Н. Митова
като разглежда докладваното от Аделина Тушева Въззивно гражданско дело № 20221600500385 по описа за 2022 година

Производството е образувано по реда на чл. 258 и сл. от ГПК по жалба на Б. И. И., подадена чрез пълномощник адв. А. В. и по жалба на П. /ПГСС/ „М.М.“ село Г.Д. , представлявана от директор А.Р. срещу постановено от РС Монтана решение № 335 от 11.08.2022г. по гр.дело №201/2022г. , с което е осъдена П. „М.М.“, с.Г.Д. да заплати на Б. И. И. сумата от 3354.88 лева, представляваща обезщетение за неползван платен годишен отпуск за периода 27.11.2017г. до 01.04.2019 година, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 31.01.2022 година до окончателното ѝ изплащане, както и сумата от 529.54 лева разноски , като искът за обезщетение за неползван отпуск е отхвърлен над уважения до предявения размер от 4110.08 лева и изцяло е отхвърлена претенцията от 914.80 лева за заплащане на обезщетение за забава за периода 30.11.2019 до 31.01.2022 г. като неоснователни и е осъдена гимназията да заплати по сметка на съда сумата от 134.16 лева ДТ и 250.00 лева деловодни разноски.

Жалбата на Б. И. И. е насочена срещу решението в отхвърлителните части с твърдения за неправилност, постановяването му в нарушение на съдопроизводствените правила . Твърди се, че съдът неправилно и необосновано е приел неприложение на разпоредбата на чл. 177,ал.2 КТ, съответно, че за база на обезщетението следва да се вземе предвид БТВ за месец септември 2017г. . Не са обсъдени всички събрани по делото доказателства, като не е съобразно влязло в сила решение на МРС по гр.дело № 227/2020г. с изложени твърдения, че за база при определяне размера на обезщетението следва да се вземе

предвид БТВ към датата на прекратяване ТПО на 07.10.2019г. . По отношение иска за мораторна лихва се твърди, че съдът не е съобразил разпоредбата на чл. 228,ал.3 КТ, определяща забавата от 30.11.2019г.. Иска се отмяна на решението в обжалваните части и уважаване на предявените иски в пълния размер, ведно със законните последици.

Жалбата на ПГСС е насочена срещу решението в частта, с която е осъдена да заплати обезщетение по чл. 224,ал.1 КТ над 2883.10 лева до присъдения размер от 354.88 лева с твърдения неправилност. Поддържа се, че размерът е определен неправилно поради несъобразяване от съда наведено своевременно възражение за погасяване по давност вземането за периода 27.11.2017г.-31.12.2017г. , включително и дължимото такова за неползвания отпуск за месец януари 2018г., по което липсва произнасяне от съда . Иска се отмяна на решението в тази част и отхвърляне на иска за сумата 471.78 лева, ведно със законните последици .

По всяка от подадените въззивни жалби са подадени писмени отговори от насрещната страна, с които жалбите се оспорват като неоснователни с доводи за правилност на обжалваното в съответните части решение .

При въззивното разглеждане на делото страните не са направили доказателствени искания , поради което и не са събрани нови доказателства.

Окръжният съд, като провери атакувания по реда на въззивното обжалване съдебен акт във връзка с оплакванията в жалбите , като обсъди събраните в производството доказателства и въз основа на закона , приема следното:

Въззивните жалби са допустими като подадени в срок от легитимирани лица при наличен правен интерес от отмяна на обжалвания в съответните части съдебния акт.

При служебната проверка относно валидността и допустимостта на обжалваното решение , съдът прие следното:

Обжалваното решение на РС Монтана е валидно и допустимо постановено по предявени главен и акцесорен осъдителни иски с правно основание чл. 224,ал. 1 от КТ за сумата 4110.08 лева неизплатено обезщетение за неползван платен годишен отпуск, увеличен в хода на делото на сумата 4 152.80 лева , както и с правно основание чл. 86,ал.1 ЗЗД във връзка с чл. 228,ал.3 КТ за сумата 905.43 лева, увеличен в хода на делото на сумата 914.80 лева– дължимо обезщетение за забава .

Фактическата обстановка, приета от първостепенния съд с обжалваното решение не е спорна между страните. От същата се установява, че между тях е било налице трудово правоотношение, прекратено на 27.11.2017 година, като с влязло в сила решение по гр.д. № 200/2018г. на РС- Монтана уволнението е признато за незаконно и отменено и считано от 01.04.2019 г. ищецът е възстановен на работа. За времето до възстановяването му на работа ищецът не е полагал труд при друг работодател. Със Заповед № 20/07.10.2019 г. трудовото правоотношение отново е прекратено на основание чл.327, т.12 КТ поради придобито право на пенсия за осигурителен стаж и възраст. Дължимото обезщетение за неползван платен годишен отпуск за времето от възстановяването му на работа 01.04.2019г. до повторното

прекръпяване на правоотношението 07.10.2019 година е било предмет на произнасяне по гр.д. № 227/2020г. по описа на РС Монтана, влязло в сила на 23.06.2021г. след въззивното му обжалване. С решението е прието, че обезщетението по чл. 224,ал.1 КТ за неползван платен годишен отпуск от ищеца за 2019г. е в размер на 1541.28 лева, като към датата на прекръпяване ТПО на 07.10.2019г. брутното трудово възнаграждение на ищеца, като база за определяне обезщетението съгласно чл. 177 КТ е определеното такова на ищеца в размер на 1346.55 лева.

Безспорно е, че за периода 27.11.2017г.-01.04.2019г., през който ищецът не е полагал труд, поради незаконното уволнение, и който му се признава за трудов стаж съгласно чл. 354,ал.1,т.1 КТ, ищецът е имал право на 64 дни платен годишен отпуск, който не е ползван към 07.10.2019г.. Така установеното с обжалваното решение право на обезщетение за исковия период и размера на дните отпуск, които не са ползвани, не е оспорено от страните с подадените въззивни жалби.

Спорът между страните, пренесен за разглеждане пред въззивния съд е относно размера на дължимото от работодателя обезщетение за неползвания от ищеца платен годишен отпуск от 64 дни, както и относно дължимото обезщетение за забава, считано от 30.11.2019г. до подаване на исковата молба.

От заключението на вещото лице по приетата съдебно-икономическа експертиза е установено, че последният месец с отработени най-малко 10 дни от ищеца е септември 2017г., за който брутното му трудово възнаграждение /БТВ/ е в размер на 1100.88 лева, включващо основна заплата 792 лева и 39% допълнително ТВ за прослужено време-308.88 лева, при което среднодневното БТВ е 52.42 лева. Установено е също така, че съгласно Наредба № 4/20.04.2017г. за нормиране и заплащане на труда, издадена от министъра на образованието и науката /обн.ДВ бр. 34 от 2017г., с която се урежда държавният образователен стандарт за нормиране и заплащане на труда в институциите в системата на предучилищното и училищното образование, е предвидено, считано от 01.01.2019г. 955 лева размер на минимална основна РЗ за длъжността „старши възпитател“, заема на ищеца преди уволнението му, като от 01.07.2019г. върху същата се начислява и 41 % ДТВ за придобит стаж и професионален опит или общ размер 1346.55 лева, при което среднодневното БТВ е в размер на 64.89 лева.

Съгласно чл. 224,ал.1 и ал. 2 КТ при прекръпяване на трудовото правоотношение работникът или служителът има право на парично обезщетение за неизползвания платен годишен отпуск, пропорционално на времето, което се признава за трудов стаж, правото за който не е погасено по давност, като размерът на обезщетението се изчислява по реда на чл. 177 КТ към датата на прекръпяване ТПО. Според чл. 177,ал.1 КТ за времето на платения годишен отпуск работодателят заплаща на работника или служителя възнаграждение, което се изчислява от начисленото при същия работодател среднодневно брутно трудово възнаграждение за последния календарен месец, предхождащ ползуването на отпуска, през който работникът или служителът е отработил най-малко 10 работни дни, а според ал. 2 на същата разпоредба когато няма месец, през който работникът или служителът е отработил

най-малко 10 работни дни при същия работодател, възнаграждението по ал. 1 се определя от уговорените в трудовия договор основно и допълнителни трудови възнаграждения с постоянен характер.

По делото е установено с оглед приложеното на чл. 177, ал. 1 КТ среднодневно БТВ 52.42 лева, предвид установеното, че последният месец за ищеца с отработени най-малко 10 дни е септември 2017г. . В случая обаче, предвид определената с горепосочената Наредба минимална основна РЗ за педагогическите специалисти, считано от 01.01.2019г. и на основание чл. 21, ал. 2 от Наредбата за структурата и организацията на работната заплата /НСОРЗ/ / обн., ДВ, бр.9 от 2007г./, следва да се определи като база за изчисляване размера на дължимото обезщетение БТВ в размер на 1346.55 лева , съответно среднодневно такова 64.89 лева. Разпоредбата на чл. 21, ал. 2 НСОПЗ предвижда, че когато по силата на нормативен акт на Министерския съвет, колективен трудов договор или вътрешен акт на работодателя от определена дата са увеличени работните заплати, но работникът или служителят към тази дата или след нея е бил в платен отпуск, поради което увеличението не се е отразило в базата, от която се изчислява възнаграждението за платен отпуск по реда на [чл. 177 от КТ](#), към възнаграждението за отпуска се заплаща добавка, изчислена с процента на увеличение на новото и предишното брутно трудово възнаграждение, определени по трудовото правоотношение. Разпоредбата е приложима и при изчисляване обезщетението по чл. 224 КТ, предвид изричното препращане към чл. 177 относно размера му. Смисълът на тази разпоредба е да компенсира работниците и служителите, които поради факта на ползване на платения годишен отпуск не получават увеличената си работна заплата, която биха получили, ако не ползваха отпуск. След като това е предвидено да става при използване на платеният годишен отпуск, то на същото основание следва да бъде приложено и в хипотезата на неползван платен годишен отпуск и определяне на обезщетението за това. Изчисляването по друг начин на обезщетението за неползван платен годишен отпуск, би довело до поставяне в неравностойно положение на работници и служители, които ползват платен годишен отпуск и тези, които по някаква причина не са могли да го ползват към момента на прекратяване на трудовото им правоотношение и за това следва да получат обезщетение. По същия начин е определено и дължимото обезщетение по чл. 224, ал. 1 КТ за неползвания платен годишен отпуск за периода от 01.04.2019г. до 07.10.2019г. с влязлото в сила решение между страните, постановено по гр.дело № 227/2020г. по описа на МРС, което несъмнено следва да бъде зачетено с оглед чл. 297 ГПК, като постановено между същите страни и на същото основание, макар и за различен период за неползван платен годишен отпуск.

Предвид гореизложеното при установени 64 дни неползван платен годишен отпуск за времето от 27.11.2017г.- 01.04.2019г. , правото за ползване на който към датата на прекратяване ТПО на 07.10.2019г. не е погасено по давност с оглед чл. 176а, ал. 1 КТ, ответникът дължи на ищеца на основание чл. 224, ал. 1 КТ обезщетение в размер на 4152.96 лева.

Възражението на ответника за погасяване по давност вземането за парично

обезщетение за полагаемия се отпуск за 2017г. и за месец януари 2018г. е неоснователно. Вземането за заплащане обезщетение по чл. 224,ал.1 КТ е изискуемо, считано от 07.10.2019г., датата на прекратяване ТПО, като искът е предявен на 31.01.2022г. , в предвидения в чл. 358,ал.1,т.3 КТ тригодишен давностен срок.

По отношение претенцията за мораторна лихва за периода от 30.11.2019г. до 30.01.2022г. заявена в размер на 914.80 лева, съдът приема следното:

Съгласно чл. 228,ал. 3 КТ обезщетенията по раздел III на КТ, дължими при прекратяване на трудовото правоотношение, се изплащат не по-късно от последния ден на месеца, следващ месеца, през който правоотношението е прекратено, освен ако в колективния трудов договор е договорен друг срок, като след изтичане на този срок работодателят дължи обезщетението заедно със законната лихва. Обезщетението по чл. 224 КТ е включено в раздел III КТ, същото е дължимо при прекратяване на ТПО, поради което и претенцията за заплащане на обезщетение за забавено изпълнение на същото в размер на законната лихва за периода 30.11.2019г. -30.01.2022г. е основателна . Размерът на обезщетението за забава върху сумата 4152.96 лева за посочения период е 914.80 лева, установена по реда на чл. 162 ГПК от съда с помощта на лихвен калкулатор, достъпен на интернет сайт [www.calculator .bg](http://www.calculator.bg).

Изводите на въззивния съд относно основателността на предявените искове не съвпадат с направените такива от първостепенния съд с обжалваното решение, поради което и същото в частите, с които исковите претенции за отхвърлени като неоснователни следва да се отмени, като вместо него се уважат исковите и в тези части.

При този изход на спора на ищеца се следват изцяло направените в първоинстанционното производство разноски, поради което и следва да му се присъдят допълнително 270.46 лева разноски.

С оглед изхода на въззивното производство при основателност жалбата на Б. И. и неоснователност на подадената такава от другата страна, то на И. се следват разноски . Установените такива са в размер на 800 лева платено адвокатско възнаграждение по сключения с адвокат В. на 14.09.2022г. договор за правна защита и съдействие. В срок насрещната страна е оспорила размера като прекомерен по реда на чл. 78,ал.5 ГПК, което възражение съдът намира за основателно. Делото не се характеризира с фактическа и правна сложност, като минималният размер адвокатско възнаграждение според Наредба № 1/2004г. при обжалваем интерес 1712.88 лева и 350 лева, определено по реда на чл. 7,ал.2,т.2 в редакция към датата на сключване на договора, поради което и съдът намаляване размера до 400 лева.

На основание чл. 78,ал.6 ГПК ПГСС следва да бъде осъдена да заплати по сметка на съда в полза на бюджета на съдебната власт допълнително сумата 68.55 лева държавна такса за първоинстанционното производство и сумата 34.26 лева държавна такса, дължима по подадената от Б. И. въззивна жалба.

Предвид цената на исковите с предмет парични вземания, всяко под 5000 лева, то на

основание чл. 280,ал.3,т.1 ГПК настоящето решение не подлежи на касационно обжалване.

Водим от гореизложените мотиви, Окръжен съд Монтана

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 335 от 11.08.2022г. постановено от Районен съд-Монтана по гр.дело №201/2022г. В ЧАСТИТЕ, с които са отхвърлени като неоснователни исковите претенции на Бойко И. И. над сумата от 3354.88 лева обезщетение по чл. 224 КТ до предявения размер от 4152.96 лева и изцяло иска за мораторно обезщетение , ВМЕСТО КОЕТО ПОСТАНОВЯВА:

ОСЪЖДА ПГСС „М.М.”, с.Г.Д., ул.И. *, ЕИК *** ДА ЗАПЛАТИ на Б. И. И. с ЕГН ***** допълнително сумата от 798.08 лева обезщетение за неползван платен годишен отпуск за периода 27.11.2017 г. до 01.04.2019г., ведно със законна лихва, считано от 31.01.2022 г. , сумата 914.80 лева обезщетение за забавено изпълнение за периода 30.11.2019г.-30.01.2022г. на дължимото обезщетение по чл. 224 КТ, КАКТО и допълнително разноси за първоинстанционното производство в размер на 270.46 лева и такива за въззивното производство в размер на 400 лева.

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 335 от 11.08.2022г. постановено от Районен съд-Монтана по гр.дело №201/2022г. В ЧАСТТА, с която е присъдено за плащане обезщетение по чл. 224 КТ над сумата 2883.10 лева до сумата 3354.88 лева, КАТО ПРАВИЛНО.

ОСЪЖДА ПРОФЕСИОНАЛНА ГИМНАЗИЯ ПО СЕЛСКО СТОПАНСТВО „М.М.”, с.Г.Д., ул.И. *, ЕИК *** ДА ЗАПЛАТИ по сметка на РС Монтана , в полза на бюджета на съдебната власт още 68.55 лева държавна такса за първоинстанционното производство, както и сумата 34.26 лева държавна такса, дължима за въззивното производство.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____